

hvortil der dog ganske vist, naar det skal være berettiget, hører et fiint dansk Ord, en fin Sprogmands og en overordentlig Magt over sit Stof, saaledes at det i Almindelighed kun er store Videnskabsmænd eller særdeles begavede Folk, som ere i Stand dertil, men ikke Enhver, der siger: Jeg elsker det Danske, og jeg vil derfor lave nye danske Ord; det gaaer ikke an, der hører meget Mere til. Den ærede Rigsdagsmand vil ogsaa see, hvorledes det er faldet ud i dette Tilfælde; der stod f. Ex. i Loven: Kontor, Kontorchef og Kontorudgifter, hvilket skulde forandres, men for Kontorchef kunde man ikke finde noget Navn, ikke engang Kontorchøvding, hvorimod Kontoret selv blev forandret til Skriverstue og Kontorudgifter til Skrivningsudgifter. Der blev altsaa en Kontorchef, som intet Kontor havde, men kun en Skriverstue og Skrivningsudgifter, og det træffer sig nu saa uheldigt, at Kontorchefen, efter den Forklaring, som her er givet, ikke engang kan komme ind i denne Skriverstue, thi saa bliver den til en Skrivestue, og har han kun een Stue til sig og sine Kontorbetjente, saa er han aldeles uskyldig; thi hvad skal saa denne Stue hedde? Det er ingen Skriverstue, da Kontorchefen selv sidder der, og det er heller ingen Skrivestue, da Kontorbetjentene ogsaa sidde der. Der kan man see, hvor uheldigt det i enkelte Tilfælde kan falde ud at ville lave danske Ord, naar man ikke i den Henseende er saa vel udrustet, som man burde være. Jeg troer, at, hvad jeg her har sagt, vil være tilstrækkeligt til at vise de ærede Medlemmer, at, hvis vi vilde holde paa, hvad der er saa stærkt anbefalet af det ærede Medlem fra Søgtjøbing, vilde vi komme ind paa noget ganske Forunderligt. Nei, lad os beholde de Ord, som Folket har brugt i lang Tid, og hvis Begreb det bestemt, tydeligt og klart kjender, og naar enkelte efterat have læst Oldnordisk ville opfaste sig til Formyndere for Folkesproget, lad os saa ikke følge dem i deres vistnok velmeente Bestræbelser, lad os i det Mindste sørge for, at de Udtryk, som bruges i de Love, vi give, forstaaes af det danske Folk. Det danske Folk forstaaer ikke disse gamle Udtryk, som saaledes trækkes frem fra det Oldnordiske; det danske Folk har engang kastet dem

bort, og nu komme de ærede Herrer, som have studeret Oldnordisk, og ville optage dem igjen, ikke her alene, men mange andre Steder (Kosod: Hvor?). Har jeg ikke maattet reise mig mange Gange for at stemme mod saadanne Udtryk? (Kosod: Nei!) Ja, der kan man see; nu er det kommet saa vidt, at den ærede Rigsdagsmand ikke engang selv troer, han har trukket noget gammelt Ord frem.

Tscherning: Jeg troer nu, at Ordskilben er saa temmelig udtømt, og jeg skal ikke dvæle derved. — Hvad Fuldmægtigene angaaer, saa hørte jeg, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen) begjærede Ordet, da de vare under Omtale, og jeg haaber derfor, at han vil holde dem indenfor de rette Stranker, saaledes som Fleertallet ønsker, og hvad angaaer de mistænkelige Personers Paagribelse, da har Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) tiltaget sig Rettighed over dem, som jeg derfor skal overlade til ham. Jeg tilstaaer, at jeg ikke ganske deler den samme Mening som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. B. Rimestad), naar han udtalte, at han kunde fristes af den Trudsel, som jeg vil kalde det, der blev fremført af den ærede Ordfører, til at gaae nærmere ind paa Forslaget under Nr. 20; jeg skal vel vogte mig for at fremkalde en halvanden Time lang Tale, som han har truet med. Jeg vilde hellere tabe Udfigten til at faae min Mening her sat igjennem, havde jeg nær sagt; dog dette vilde jeg egentlig ikke, men jeg haaber at faae det alligevel. — Jeg maa henvende et Par Ord til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (H. H. Kayser), der holdt saa meget paa Forslaget under Nr. 20, det vil sige paa at faae rettet, hvad her sidst blev vedtaget. Det ærede Kommunemedlem tvivler ikke om, at Rigsdagen og Regjeringen i Fællesskab vilde blive ved at opfylde deres overtagne Forpligtelser mod Kommunen, hvilken Skikkelse Bestemmelsen end faaer, og jeg er altsaa sikker paa, at han vil gjøre det klart for sine Kolleger, at der aldeles ikke er nogen Anledning til Frygt i saa Henseende, men hvad han her har udtalt, maa saaledes snarere bringe os til at